

Ascaris Lumbricoïdes

Suomalaiset
eläinlääketieteen opiskelijat
Tartossa ry

Syksy 2016

Hallituksen yhteystiedot

Puheenjohtaja:
Jannica Lindstedt
puheenjohtaja@suolet.fi

Varapuheenjohtaja:
Johanna Sarkanen
varapuheenjohtaja@suolet.fi

Sihteeri:
Annina Aula
sihteeri@suolet.fi

Rahastonhoitaja:
Antti Paana
rahastonhoitaja@suolet.fi

Jäsenvastaava:
Maija Vesterinen
jasenvastaava@suolet.fi

Tapahtumavastaava:
Essi Lautala
tapahtumavastaava@suolet.fi

Pr-vastaava:
Meri Sandell
prv@suolet.fi

Toimikuntien yhteystiedot

Koiratoimikunta:
Mari Ruuhonen
koiraharrastetoimikunta@suolet.fi

Juhlatoimikunta:
Noora Jantunen
juhlatoimikunta@suolet.fi

IT-toimikunta:
Eveliina Alhoranta
it@suolet.fi

Tekstiilitoimikunta:
Sanna Pietikäinen
tekstiilit@suolet.fi

Vapaa-ajan toimikunta:
Niko Nurmi
liikuntatoimikunta@suolet.fi

Toimitus:
Minna Latva-Somppi
toimitus@suolet.fi

Huonevastaava:
Noora Jantunen
huonevastaava@suolet.fi

Tutorvastaava:
Silja Väyrynen
tutorvastaava@suolet.fi

Sisällys

Puheenjohtajalta: Heippahei!.....	4
Päätoimittajalta: minä, nelonen.....	6
Fuksit esittäytyvät.....	8
Suomalaisia yhdistämässä- Fraternitas Fennica 90 vuotta.....	16
Kandikesän kokemuksia.....	20
Etorfiinia ja endorfiineja Afrikassa.....	23
Harjoittelussa Irlannissa.....	27
Schnitzeliä, Sacheria ja Mozartin kuulia: Harjoittelussa Wienissä Itävallassa.....	30
Suolinkainen testaa:hammaslääkärit.....	38
Eläinlääkärin työhyvinvointi.....	39
Syksyn tapahtumia.....	41

Ascaris Lumbricoides on Suolet ry:n jäsenlehti, joka ilmestyy joului- ja
toukokuussa. Materiaali: teksti doc, odt tai docx- muodossa. Kuvat: mielellään
erillään jpg tai png-muodossa

Heippahei

Tässä syksy on kohta loppuillaan ja vesisade vaihtuu hiljalleen lumeksi. Tämä tarkoittaa myös sitä, että hallituskausi vetee viimeisiä hengähdyksiä ja näin ollen mielestäni on hyvä aloittaa kiittämällä kaikkia teitä, suolinkaisia, unohtumattomasta vuodesta. Hallituskausi on ollut paljon enemmän kuin koskaan ajattelin ja kova työ on tuottanut tulosta, monen yritysvierailun, edustustehtävän ja koulutusten merkeissä.

On se hienoa, että suomalaisena voi tulla tänne Viron puolelle ja saada valmiiksi tehdyn verkoston ja yhteydet Suomen puolelle valmistuessamme. Tämä on etuoikeus, jota harva meistä miettii tai pohtii sen enempää. Sillä nykyään tämä on meille kaikille ilmiselvä asia, Suolet ry.

Näillä sanoilla pääsenkin aiheeseeni, yhteisöllisyyteen. Yhteisö, sanakirjan mukaankin kertoo ihmisryhmästä, jolla on yhdistävä tekijä, päämäärä tai/ja sama olinpaikka. Mielestäni tämä on myös Suolet yksinkertaisuudessaan. Emme ole vain ainejärjestö, joka toimii edunvalvontana suomalaisille, vaan me luomme oman yhteisön, minkä ajatuksena on tukea toisiamme ja yrittää tehdä olostamme täällä elämämme parasta aikaa. Tämä on aikaa luoda ystäviä ja tulevaisuuden kollegoita alalla, joka on meidän kaikkien unelma.

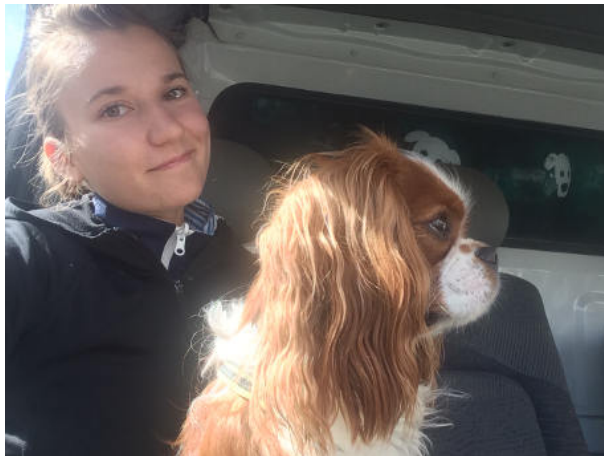
Onhan se koulu vaikeaa aina tasaisin väliajoin, ja helpottaahan tieto siitä, etteivät kaikki nämä lukuisat valvotut yöt, revityt kynsinauhut ja opiskeluun menetettyä aikaa ole joutunut kestäämään yksin. Sen lisäksi kaikki se mitä teemme koulun ulkopuolella ei vain tuo iloa, jaksamista

ja ikimuistoisia hetkiä, vaan lisäksi solmii yhteydet ystäviin ja kollegoihin meidän tulevaisuudessakin.

Näillä sanoilla haastan teitä suolinkaisia tekemään jotain kivaa meidän yhteisöllisyydemme ylläpitämiseksi, pitämään hauskaa lukemisen keskellä ja nauttimaan elämästä (vaikka kuinka vaikealta se tuntuisi, näin talven pimeydessä).

Odotan itse innolla mitä kevät meille tuo, Suolten, koulun ja oman elämän puolesta. Toivotan teille kaikille oikein rauhallista ja stressitöntä joulua ja tsemppiä tentteihin!

Puhis Janni out

Päätoimittajalta: minä, nelonen

Kun puoliväli kuudesta vuodesta on täynnä, alkaa ymmärtämään kuinka lyhyen aikaa opiskelu kestää. Vuosia sitten ollessani fuksi, kuulin kauhutarinoita nelosvuoden raskaudesta ja univeloista. Silloinen kämppikseni lohdutteli anatomian kanssa painiskelevaa ykköstä, että jonakin päivänä sitä kaikkea tarvitaan. Ensimmäisen vuoden latinan ja excel-taulukoiden sijasta lukujärjestyksen täyttää nyt kirurgia, gynekologia ja anestesiologia. Kun Aleksandr Semjonov joutui opettamaan minulle kädestä pitäen isoäidin solmua kirurgiassa, olo oli kuin lapsella kurahousuissa. Niistäkin solmuista saattaa olla apua, sillä ennen joulua silikonalustat muuttuvat vähitellen eläviksi eläimiksi. Sisätaudit on aiheena puolestaan ahdistavan laaja, sillä esimerkiksi ripulille on varmaan satoja eri syitä.

Nelosen jälkeen moni suuntaa suorittamaan klinikkaharjoittelua joko Suomeen tai muualle. Syksyä on värittänyt sähköpostiviestittely vaihtokoordinaattoreiden kanssa. Vaihtoon liittyvät keskustelut ovat myös täyttäneet säännöllisesti luokan. Kansainvälisyys tuntuu myös laitoksen käytävillä, sillä koulumme vaihto-opiskelijamäärä on noussut viime vuosina. Meillä pääsee leikkelemaan raatoja kyllästymispisteeseen asti niin tavallisessa kuin patologisessa anatomiassa. Itä-Euroopan kollegat taas eivät näe elävää tai kuollutta eläintä ennen kuin opintojen lopussa. Kun Erasmus-papereista on selvitty, pääsee vihdoin pariksi yöksi koulun klinikalle päivystämään. Viron kielen sana öövalve on hyvin osuva. Varsinkin kun jouduin valvomaan puolet ensimmäisestä yöstä kramppaavan koiran vierellä.

Meillä on ollut myös monia uusia opettajia tänä vuonna. Suurin osa

heistä on suorittanut jatko-opintoja ulkomailla. Virossa on opetettu eläinlääketiedettä yli 160 vuotta ja välillä menneisyys on suorastaan taakka. Onneksi nuoremmat opettajat alkavat hiljalleen kyseenalaistaa vanhoja opetusmetodeja. Vaikka anatomian suullisista tenteistä tuskin päästään eroon vielä pitkään aikaan.

Lokakuussa meillä kävivät vierailulla Eläinlääkärihygieenikot. He esittelivät meille omia urapolkujaan, hyvänä muistutuksena siitä, etteivät kaikki eläinlääkärit työskentele eläinten kanssa.

Mahdollinen työnantaja voi olla vaikkapa Puolustusvoimat. Mielestäni monipuolisuus on hieno asia eläinlääkärin uralla. Juuri sen vuoksi itse päädyin tälle alalle.

Kiitos jälleen kaikille teille, jotka olette olleet avuksi lehdeenteossa. Iloista joulun odotusta toivoo Minna

Fuksit esittäytyvät

Uusi fuksisukupolvi on jälleen saapunut Tarttoon. Suomalaisten joukossa on tänä vuonna yksi saksalainen ja yksi ranskalainen opiskelija. Vaikuttaa siltä, että tänä vuonna on keskimääräistä heittäytyväisempi ja aktiivisempi joukko uusia suolinkaisia. Tässä esittäytyy osa ykkösistä. Heiltä kysyttiin seuraavaa:

1. Kuka olet?

2. Mistä tulet?

3. Oliko sinulla elämää ennen Tarttoon tuloa? Jos oli, minkälaista?

4. Mitä puuhaat vapaa-ajalla?

5. Mikä parasiitti olisit?

1. Heidi Granholm, 22

2. Turku

3. Paljon hevostelua ja kaikkea muuta minkä lisäksi ehti tekemään... Eli kovin vähän muuta

4. Puuhastelen elukoitteni kanssa ja tapaan ystäviä.

5. Pakurikäöpä

1. Päivi Lauronen, 37

2. Suomussalmelta/Kajaanista

3. On ollut paljonkin elämää! Lyhennetysti: olen opiskellut aikaisemmin hevosenhoitajaksi, ympäristösuunnittelijaksi, karjanhoitajaksi ja valjassepäksi. Asunut olen ympäri Suomea. Kainuussa olen elänyt lapsuuteni ja käynyt peruskoulut (+lukion), Ypäjällä heppakoulut ja Oulussa ammattikorkeakoulun. Polvijärvellä asuin viitisen vuotta ja siellä minulla oli ex-aviomieheni kanssa pieni maatila (hevosia, ylämaankarjaa, pari vuohia, kissa ja koirat). Siellä olin osan aikaa kaupan kassalla ja kaksi viimeistä vuotta opiskelin oppisopimuksella karjanhoitoa. Sodankylässä kävin maatalouslomittajana pari vuotta ja jossain välissä olen ollut myös Ristijärvellä maataloustoimistossa johtavana lomittajana. Että kaikkea on kokeiltu :D. Viimeisimmäksi asuin pari vuotta Kajaanissa ja olin satunnaisesti Ristijärvellä maataloustoimistossa lomien tuuraajana.

4. Vapaa-ajalla ulkoilen koirien (Ronja-tolleri ja Riitu-seropi) kanssa ja pidän myös neulomisesta ja muista käsitöistä, mutta nyt on jostain syystä jäänyt vähemmälle.

5. Pneumonyssoides canicum

1. Claudia Casagrande, 20
2. Tartosta (toim.huom. Ei uskota!)
3. Enimmäkseen työntekoa ravintoloissa sekä baareissa! Hyvin vähäinen vapaa-aika koostui salilla treenaamisesta ja lacrosse-seuran varapuheenjohtajana toimimisesta sekä itse pelaamisesta.
4. Lukemisen lisäksi käyn crossfitissa 5-6 kertaa viikossa. Elämä siis pyörii aika lailla koulun ja treenaamisen ympärillä :D
5. Olisin varmaankin jonkin sortin kirppu!

1. Tatu Dolk, 22
2. Vantaalta
3. Oli, ihan perus
4. Netflix ja urheilu
5. Lapamato

1. Kaisa Savolainen, 33
2. Alunperin Joensuusta, mutta viimeiset 12 vuotta Kuopiossa
3. Minulla on biotieteiden maisterin tutkinto eläinbiotekniikasta, ja tein 7 vuotta prekliinistä tutkimusta pääasiassa aivohalvauksesta, mutta myös muista neurologisista sairauksista. Eli sitä kautta hiiret, rotat, lääkitsemiset, kirurgia, histologia, MRI ja ylipäätään eläinten käsittely ovat tulleet erittäin tutuiksi ja olipa noista opinnoista onneksi hyötyä myös täällä ja anatomiaa lukuun ottamatta syksystä on tullut melko pehmeä lasku takaisin opiskelijaelämään :)
4. Käyn kissanäyttelyissä, opiskelen kissatuomariksi, kasvatan pienimuotoisesti venäjänsinisiä ja norjalaisia metsäkissoja. Lisäksi harrastan paritansseja, valokuvausta ja kaikenlaista järjestötoimintaa (nykyisin pääasiassa kissoihin liittyvää) ja taitan muutaman rotuyhdistyksen jäsenlehteä
5. Ehdottomasti *Toxoplasma gondii*

1. Elma Reinikka, 22

2. Helsingistä

3. Valmistuin viime keväänä eläintenhoitajaksi ja sen kautta olen saanut töitä Korkeasaaren villieläinsairaalaan, jossa työskentelin toista kesää tänä kesänä. Kuukaudet ennen Tarttoon tuloa sisälsivät muun muassa oravan- ja siilinpoikasten imettämistä, lepakoiden lentokoulua, eläinten takaisin luontoon päästämistä ja paljon lokin puremia käsissä. Töiden jälkeen eläintenhoito jatkui kahden labradoodle pojan energian purkamisessa.

4. Tykkään käydä salilla, laittaa ruokaa ja leipoa. Well-balanced lifestyle!

5. Kirppu

1. Aino Valolahti, 19

2. Rovaniemeltä

3. Opiskelin vuoden biologiaa Oulussa

4. Luen, piirrän, soitan pianoa ja kitaraa, pelaan videopelejä, urheilen

5. Naegleria fowleri -ameba

1. Ottilia Oinonen, 23
2. Lohjalta
3. Hevosia, hevosia ja hevosia. Välillä vähän biotekniikan opiskelua.
4. Olen tallilla tai koiran kanssa lenkillä
5. *Strongylus vulgaris*

1. Aino Rissala, 21

2. Olen alun perin kotoisin Lapin pääkaupungista, Rovaniemeltä mutta ennen Tarttoon muuttoa asuin vuoden Oulussa.

3. Lukion jälkeen kävin armeijan Kajaanissa. Sitten hain eläinlääkikseen Suomeen, mutta ovet eivät sinne auenneet ja päädyin Oulun yliopistoon lukemaan biologiaa. Tänä keväänä tajusin onneksi laittaa verkot kaukaisemmillekin vesille ja Tartto valikoitui kohteeksi.

4. Sydäntä lähellä ovat erityisesti hevoset. Ratsastusta olen pystynyt jatkamaan täällä ja oman hevosen osto on lähivuosien suunnitelmissa. Käyn myös aktiivisesti salilla tyhjentämässä pääkoppaa.

5. Parasiiteista olisin *Cryptosporidium parvum*: yleinen mutta suhteellisen vaaraton. (Toim. huom: tästä voi keskustella lisää esim. vitosten kanssa :)

1. Simon Holmberg, 20

2. Vaasasta

3. Joo, ihan normaali

4. Sali ja netflix&chill (if you know what I mean)

5. -

1. Meri Keskikuru, 22
2. Rovaniemeltä
3. Asuin Rovaniemellä hippikommuunissa, omistin liikaa vapaa-aikaa, jota tuhlasin kokkaamalla, lukemalla, äänekkäästi väittelemällä sekä piirtämällä. Ei siis minkäänlaista elämää.
4. Jooga, kasvisruoka ja kevyt ulkoilu (paino sanalla kevyt, en hikoile enkä hengästy!) kaikista parasta. Puitakin tulee halailtua ja viikonloppuisin saattaa helposti mennä myöhään.
5. *Enterobius vermicularis* eli kihomato - ei mitenkään vaarallinen mutta sitäkin v-mäisempi!

Suomalaisia yhdistämässä- Fraternitas Fennica 90 vuotta

Suomalaiset eläinlääketieteen opiskelijat perustivat oman osakunnan Tarttoon 90 vuotta sitten. 2000-luvulle tultaessa Fennica on edelleen Veljeston ja Põhjalan ohella yksi harvoista akateemisista sekajärjestöistä Virossa.

Eläinlääketieteen opetus alkoi Suomessa vasta vuonna 1945 kun Eläinlääketieteellinen korkeakoulu perustettiin. Sitä ennen täytyi lähteä ulkomaille opiskelemaan. Aluksi suomalaisia opiskeli Tukholmassa ja Kööpenhaminassa. Myöhemmin Saksa oli suosittu maa, ja suomalaiset perustivat jokaiseen opinkaupunkiin omat yhdistyksensä. Saksalaiseen tyyliin nämä yhdistykset olivat korporaatiota, jotka hyväksyivät ainoastaan miehiä jäsenekseen, ja jossa vallitsi tiukka hierarkia. Myös oluen juonti ja miekkailu kuuluivat tapoihin.

Suomalaiset Tartossa

Suomalaisia opiskellut Tartossa jo yliopiston perustamisesta lähtien. Ensimmäinen suomalainen valmistui Tartosta eläinlääkäriksi vuonna 1859. Hän oli Alexander Edward Ahlvik, joka teki uransa Vaasan läänineläinlääkärinä. Itsenäisyyden alkuvuosina elettiin Suomessa jälleenrakennusvaihetta. Rahat olivat vähissä ja Tartto alkoi houkuttaa edullisilla hinnoilla ja lyhyellä matkalla. Siksi opiskelijoiden määrä alkoi kasvaa. Samaan aikaan alettiin ammattipiireissä pelätä eläinlääkäreiden ylitarjontaa. Tarttoon lähtijöitä pidettiin toisen luokan kansalaisina, ja he joutuivat Saksassa opiskelevien pilkkaamiksi.

Kasvanut opiskelijamäärä loi luonnollisesti tarpeen omalle

yhdistykselle. Fennica perustettiin vuonna 1926. Vaikka nimi Fraternitas viittaa miehiin, niin alusta lähtien mukana oli myös naisia. Järjestön tunnusväreiksi valittiin musta-kulta-valkea, jotka tulivat suoraan suomalaisesta ylioppilaslakista. Samoja värejä käyttivät myös Saksan suomalaiset korporaatiot. Alkuajan toiminnasta ei ole jäänyt paljoa tietoa, mutta fennicusten suosittu kohtaustapa oli kahvila Werner. Enimmillään jäseniä oli kolmisenkymmentä. 1900-luvun alussa oli tavallista suorittaa kandidaatin tutkinto eri paikassa kuin varsinainen eläinlääkärin tutkinto. Monet Tartossa aloittaneet siirtyivät Keski-Eurooppaan jatkamaan. Vuonna 1928 säädettiin laki, joka määräsi mitkä yliopistot oikeuttivat valtion stipendeihin. Viron ei katsottu tarjoavan riittävän tasokasta nautakarjan- ja elintarvikehygienian opetusta. Joten suomalaisten eläinlääkäriopiskelijoiden ja Fennican taival jäi lyhyeksi Tartossa.

Fennican jäseniä vuonna 1928. Vasemmalla toisena istuva Paavo Parla valmistui Wienistä vuonna 1930. Hän toimi kunnaneläinlääkärinä Alajärvellä ja Härmässä.

Viimeiset Tartossa opiskelleet valmistuivat Wienistä 1930-luvulla. Viron jälleen itsenäistymisen jälkeen Tarttoon tuli suomalaisia lääketieteen opintoihin ja tuli ajatus perustaa oma yhdistys. Tarton arkistoista löytyi mainintoja 1920-luvulla toimineesta yhdistyksestä. Päätettiin etsiä perustajajäsenet. Heitä löytyi neljä, mutta lopulta vain yksi pystyi olemaan avuksi. Hän muisti, että Fennican aineistoa oli lahjoitettu Helsingin yliopiston eläinlääketieteen museolle (nykyinen yliopistomuseo). Marraskuussa 1994 juhlittiin yliopiston valkeassa salissa Fraternitas Fennican uudelleen perustamista.

Alusta lähtien pääpaino oli tutkintoa suorittavissa suomalaisissa, jotka viipyisivät Virossa pitempään kuin yhden lukukauden. Toki mukaan on tullut myös virolaisia. Toimintaa varten vuokrattiin huoneisto Toomemäen kupeesta, miltei kymmeneksi vuodeksi. Sen ylläpito osoittautui aikaa vieväksi ja kalliiksi, joten siitä luovuttiin. Uusi koti löytyi Tampere-majan yhteydestä.

Fennicuksia Tampere-majan edessä yliopiston vuosipäivänä 2013.

Illegaard oli alusta lähtien suosittu baari. Vuodelta 1995 oleva Postimehen lehtileike kertoo Fennican puheenjohtajan narkästymisen, koska Illegaardin klubikorttien hinta oli kalliimpi ulkomaalaisille kuin virolaisille. Fennicukset uhkasivatkin boikotoida baaria. Samana vuonna iloittiin Helsingin Sanomien haastattelussa tekeillä olevasta tekkelistä eli ylioppilaslakista.

Juhlan aika

Lokakuuisena iltana olikin suomalaisilla syytä juhlaan loisteliaassa Athena-keskuksessa kun Fennica juhli 90-vuotispäivää. Juhlapuhujana toimi Suomen Viron suurlähettiläs Kirsi Narinen. Hän toi esille Suomen ja Viron kansojen vahvat siteet, joita myös osakunnat ovat olleet rakentamassa. Nuoria hän kiitteli viisaiksi, vaikka heitä paljon parjataankin. ”Nykynuoriso kyseenalaistaa paljon, mutta osaa myös kuunnella”, totesi Narinen.

Lähteet: Annotationes veterinariae, Suomen eläinlääkäriliitto 1892-1992. Jouni Tapper: Üliõpilasühing Fraternitas Fennica teoksessa Vivat Academia
C-H Klatt: ”Tartolaiset” eli Tartossa vuosina 1859-1939 opiskelleet suomalaiset eläinlääketieteen opiskelijat. Suomen eläinlääkärilehti 1988, 94
Eerikki Leimonen: Pohjanmaan eläinlääkärit 1917-1997

Teksti: Minna Latva-Somppi

Kuvat: Fraternitas Fennican arkisto

Kandikesän kokemuksia

Marraskuisena iltana joukko kutosia kerääntyi koululle ohjeistamaan 5. vuosikurssilaisia tulevaa kandikesää varten. Vajaan kolmetuntisen aikana ehdittiin käydä läpi monipuolisesti asioita käytännön vinkeistä subvention kautta palkkaukseen. Juttua olisi riittänyt vaikka kuinka myöhään, mutta lopulta laitoksen vahtimestari tuli häätämään meidät kotiin.

Kesän työpaikat olivat vaihdelleet kunnan ja klinikoiden välillä. Muutama kandi oli työskennellyt sekä kunnassa että klinikalla, joten mielikuva oli ehtinyt muodostua molemmista. Tämä oli erityisen arvokasta tietoa kaikille meille, joille ensi kesän työkuviot ovat kaikkea muuta kuin kirkkaana mielessä.

Keväällä ennen töiden alkua kuntaan lähtevien oli perustettava toiminimi, haettava mahdollisesti lainaa, hommattava auto ja niin edelleen. Lisäksi maksupäätteet, välineet ja lääkevarasto oli hoidettava kuntoon ennen kun sai tehtyä päivääkään töitä. Klinikalla työskennellessä tämä alkusäättö jäi pois ja työpaikka tarjosi välineet työvaatteista alkaen.

Klinikatyöskentelyssä eniten kehuja sai kollegoiden välitön tuki: viereisessä huoneessa oli aina joku, jota konsultoida. Kunnassa työskennelleillä oli käytössään kuuma linja kollegoiden kesken sekä tarvittaessa konsultaatiopuhelut koululle tai Helsinkiin. Pääsääntöisesti klinikoilla sai työskennellä taitavien vanhempien kollegoiden kanssa ja oppia heiltä arvokkaita taitoja. Kunnassa olleet suosittelivat erityisesti yhteisvastaanottoja, jolloin kollegat olivat läsnä ja töitä sai jaettu mielekkäästi. Klinikoilla oli paremmat diagnostiikkamahdollisuudet, kun taas kunnissa mahdollisuus lähettää haastavat potilaat eteenpäin. Muutenkin kunnissa koettiin, että omiin potilaisiin oli mahdollista vaikuttaa klinikaympäristöä paremmin.

Ajan käyttö vaihteli työpaikan mukaan. Kunnissa toimitaan itsenäisinä yrittäjinä, jolloin lääketilaukset, välinehuollot ja muut sellaiset hoidetaan potilastyön lomassa, yleensä sen jälkeen. Klinikalta pääsee ainakin teoriassa lähtemään kunhan potilaat on hoidettu (ylitöitä kaikkina muina paitsi yhtenä päivänä, vai miten se oli), mutta työpäivät olivat sielläkin erittäin täysiä ja kiireisiä. Yhtä lukuun ottamatta kaikki kandit olivat tehneet myös päivystyksiä kesän aikana.

Hyvä perehdytys ennen töiden alkua koettiin erittäin arvokkaaksi. Yksittäinen esille noussut asia oli laskuttamisen vaikeus: laskutushan on lähes joka klinikalla eläinlääkäreiden homma, joten hoitajan töistä ja harjoitteluista huolimatta laskutus tulee vastaan ensimmäistä kertaa vasta kandikesänä. Tähän ei välttämättä osattu keskittyä perehdyttäessä, sillä vanhemmille kollegoille laskuttaminen lienee itsestään selvä taito. Kunnassa kannattaa perehtyä huolella taksakorttiin ja kysellä lisätietoja esimerkiksi kollegoilta.

Kandikesänä pitää myös rentoutua

Keväällä mahdollinen luppoaika kannattaa hyödyntää. Itseään varten kannattaa kirjoittaa esimerkiksi lääkkeiden annostuksia vihkoon, josta

ne ovat nopeasti saatavilla. Itseään kiittää viimeistään siinä vaiheessa, kun valmistetta ei löydy Pharmacasta, Plumbs on hukassa ja nettikään ei pelaa. Keväällä kannattaa mennä ainakin kerran käymään tulevilla työpaikalla ennen töiden alkua. On huomattavasti helpompaa aloittaa uudessa paikassa, kun tietää edes suunnilleen missä asiat sijaitsevat, tunnistaa työkavereita nimeltä ja niin edelleen.

Viime kesän kandit korostivat itsestä huolehtimisen tärkeyttä: syökää, nukkukaa ja levätkää aina kun voitte! Itseään ei ole mitään järkeä polttaa loppuun ja omaan jaksamiseen täytyy panostaa. Päivystys kahvin voimalla ei ole hyvä idea, sillä ilman energiaa ei jaksu kukaan. Töitä ei kannata haalia liikaa ja vapaapäivistä tulee nauttia täysin siemauksin. (Näitä elämänviisauksia kannattaa muuten noudattaa kandikesän lisäksi sekä opiskelija- että tulevassa työelämässä!)

Kutoset osasivat kertoa realistisen näkemyksen kandikesästä antaen samalla käytännön vinkkejä siinä pärjäämiseen. Jokaisen kandin kesä oli ollut hieman erilainen ja kaikki olivat kokeneet yhtä sun toista. Kandikesä on kaikessa rankkuudessaan ainutlaatuinen kokemus, josta kyllä selviää.

5. vuosikurssi kiittää Anskuja, Ainoa, Elinaa ja Veeraa tsemppauksesta!

Teksti ja kuva: Maija Vesterinen

Etorfiinia ja endorfiineja Afrikassa

Haluaisitko tietää, miten elefantilta otetaan verta? Tai miten kirahvi kuljetetaan paikasta A paikkaan B ja miksi? Vai haluaisitko itse nähdä ja kokea, minkälaista olisi työskennellä eläinlääkärinä Afrikassa?

Matkustimme Etelä-Afrikkaan kahden viikon Chemical immobilization-kurssille oppimaan lisää villieläinten parissa työskentelemisestä. Kurssi järjestettiin Nelspruitissa, Etelä-Afrikassa, ja mukana oli eläinlääkäreitä ja eläinlääketieteen opiskelijoita eri

puolilta maailmaa.

Opettajinamme toimi pääosin oman yliopistomme opettaja Aleksandr Semjonov ja Wildlifevets.com- yrityksen eläinlääkäri Silke Sfitzer, mutta vierailevia luennoitsijoita ja tutkijoita saapui myös Pretorian yliopistosta opettamaan tarkemmin esimerkiksi fysiologiaa ja patologiaa.

Kurssin opettaja Aleksandr Semjonov sekä Noora Jantunen ja Madeleine Nousiainen

Päivät täyttyivät luennoista ja käytännön harjoituksista, eikä aikaa jäänyt ihmettelemiseen. Aloitimme päivät aikaisin aamulla, jotta ehdimme hoitaa eläimet ennen kuin lämpötila nousi liian korkeaksi. Osa käytännön hommista oli tutkijoiden avustamista kliinisissä

lääketutkimuksissa ja toisina päivinä pääsimme auttamaan Silkeä eläinlääkäriin jokapäiväisissä tehtävissä, kuten eläinten siirtämisessä tilalta toiselle. Meidän aikana potilaiksi ja tutkittaviksi sattui elefanteja, kaffelipuhveleita, krokotiileja, gnuuantiloopeja, impaloita, leijona, kirahvi, kaksi tiikeriä ja sattuipa kastroitavaksi yksi tundrasusikin! Tavallisia potilaita kursseilla on esimerkiksi sarvikuonot, joiden sarvet täytyy poistaa salametsästyksen ehkäisemiseksi. Valitettavasti alueella on ollut viime aikoina niin kuivaa ja kasvillisuus niin vähäistä, ettei sarvikuonoille riitä tarpeeksi ravintoa. Aliravittuina niiden terveydentila ei välttämättä kestä anestesiaa ja tästä syystä emme päässeet sarvenpoistoa tekemään.

Kurssillamme oli yhteensä kuusi osallistujaa ja tehtävät jaettiin niin, että jokainen pääsi vuorollaan tekemään eri asioita. Pääsimme mm. ottamaan verinäytteitä, kanyloimaan, valvomaan anestesiaa, mikrosiruttamaan, lääkitsemään ja intuboimaan, mutta ennen kaikkea kuulemaan vinkkejä ja oppimaan oman alansa ammattilaisilta.

Koska kurssimme painottui lääkkeisiin ja niiden käyttöön, kävimme tutustumassa myös Nelspruitissa sijaitsevan eläinlääketehtaan toimintaan, missä valmistetaan ja suunnitellaan lääkkeitä nimenomaan villieläimiä varten. Saimme kattavan esittelyn lääkekehityksestä ja valmistusprosessista lääketehtaan johtajalta, pitkän linjan villieläinlääkäri Jacobus Raathilta ja näimme, mitä kulissien takana tapahtuu. Olennainen osa villieläinten lääkitsemistä on nukutusnuolten ampuminen, mitä pääsimme myös harjoittelemaan niin maasta, kuin myös helikopterista.

Muutamana päivänä otettiin rennommin ja pääsimme tutustumaan paikallisiin nähtävyyksiin, kuten maailmankuuluun Krugerin luonnonpuistoon. Täytyy tosin myöntää, ettei eläinten katseleminen safariautosta tuntunut enää niin jännittävältä sen jälkeen, kun oli päässyt työskentelemään samojen eläinten parissa. Tapasimme myös puolikesyn virtahepo Jessican ja pääsimme kokeilemaan, miltä tuntuu koskettaa virtahevon ihoa, vaikka kyseessä onkin yksi maailman vaarallisimmista eläimistä. Näimme huikean kauniita maisemia ajaessamme Panorama routea ja matkalla pysähdyimme ihastelemaan myös God's windowta.

Kurssin järjestäjänä toimi Wildlifevets.net, joka järjestää kurseja niin eläinlääketieteen opiskelijoille kuin myös valmistuneille eläinlääkäreille. Alempien (1.-3.) vuosikurssien opiskelijoille tarkoitettu kurssi on nimeltään Introduction to conservation medicine ja sen aikana opitaan perusteet niin villieläinten kanssa käyttäytymisestä, eläinlääkinnällisistä perustoimenpiteistä, villieläimillä käytettävistä lääkkeistä, eksoottisista tartuntataudeista kun myös eläintensuojelusta.

Jo valmistuneille eläinlääkäreille ja ylempien (4.-6.) vuosikurssien opiskelijoille tarkoitettulla Chemical immobilization- kurssilla perehdytään tarkemmin farmakologiaan ja lääkkeisiin, joita villieläimillä käytetään ja harjoitellaan villieläinten parissa työskennellessä tarpeellisia taitoja.

Opiskelijoille tarkoitettuja kurseja järjestetään vuodessa useita ja ryhmät saapuvat pääosin USA:sta ja Australiasta eri yliopistoista.

Toiveissa olisi, että meidän yliopistosta saataisiin myös oma ryhmä kasaan tulevana vuonna, jolloin kurssi voitaisiin räätälöidä meidän kiinnostusten mukaiseksi.

Kurssi oli täynnä asiaa ja toimintaa ja meistä pidettiin hyvää huolta.

Vietimme paljon aikaa ryhmämme kesken toisiimme tutustuen ja kokemuksia jakaen. Kurssin hintaan kuului kaikki majoituksesta ruokailuihin, joten joka ilta pitkän päivän päätteeksi kokonnuimme yhteiselle illalliselle nauttimaan herkullisesta ruuasta (ilman pelkoa ruokamyrkytyksestä). Isäntäpariskunta Michelle ja Geran Raath perheinen, koirineen ja työntekijöineen pitivät huolen, että kaikki tunsivat olonsa kotoisaksi ja turvalliseksi. Majoitustilat olivat korkeatasoiset ja siistit ja yön sai nukkua puhtaissa valkeissa lakanoissa. Aamun pystyi aloittamaan virkistävällä juoksulenkillä pihapiirissä vapaana elävien kirahvien ja seeprojen tuijottaessa ihmeissään ja lopettaa upeata auringonlaskua ihaille ylhäällä näköalapaikalla.

Kiinnostuitko kurssista? Samanlaiselle kurssille olisi mahdollisuus päästä mukaan ensi vuoden lokakuussa, vink vink ;) Lisätietoa löytyy osoitteesta www.wildlifevets.net ja myös meiltä saa kysellä!

Teksti ja kuvat: Noora Jantunen ja Madeleine Nousiainen

Kolmas vuosikurssi kiittää Vetcarea stetoskoopeista!

Harjoittelussa Irlannissa

Vietimme viime toukokuussa kahden viikon mittaisen klinikkaharjoittelun University College of Dublinin suurelänklinikalla. Enimmäkseen pysyttelimme hevosklinikalla, mutta vieressä olevassa tuotantoeläinsairaalassa pyörähdimme muutamaan otteeseen. Ensimmäisen viikon ajan olimme ainoat opiskelijat, jälkimmäisellä viikolla hevosklinikalla oli lisäksi puolenkymmentä UCD:n omaa opiskelijaa.

Klinikka oli toimiva ja hyvin varusteltu. Siellä tehtiin sekä perustoimenpiteitä, että hoidettiin lähetepotilaita. Lääkärit kävivät myös tallikäynneillä tekemässä esimerkiksi tammojen ultrausta, mutta me pysyttelimme klinikalla.

Klinikalle tulleet potilaat tutkittiin erittäin perusteellisesti. Esimerkiksi ähkyä diagnosoitaessa ultrattiin rinta- ja vatsaontelot, otettiin abdominaalipunktio ja tehtiin gastroskopia perusdiagnosoinnin lisäksi. Ähkyhevosille tehtiin laaja kliininen tutkimus vähintään neljän tunnin välein. Ontumatutkimuksissa puudutuksia jatkettiin tarvittaessa seuraavana päivänä, jos työpäivä uhkasi loppua.

Opiskelijat ja internit tekivät klinikan kaikille hevosille kliinisen tutkimuksen kaksi kertaa päivässä. Kahdesti päivässä pidettiin klinikkakerros, joiden aikana statuksen ottanut opiskelija esitteli potilaansa ja sen hoitohistorian sekä -suunnitelman eläinlääkäreille.

Koko henkilökunta oli erittäin ystävällistä. Koska kyseessä on opetussairaala, he suhtautuivat opiskelijoihin myönteisesti. Britti-internimme tsemppasi meitä sanomalla ”ette voi tehdä sellaista mokaa, mitä joku ei olisi jo tehnyt”.

Harjoittelumme oli kirurgiapainotteinen, joten saimme osallistua kaikkiin leikkauksiin, joihin halusimme. Molemmat meistä pääsivät ruunaamaan sekä olemaan steriilejä avustajia. Mielenkiintoisimpia kirurgisia toimenpiteitä olivat vierasesineen poisto pyloruksen alueelta, takapolven vierasesine sekä piilokivesleikkaus laparoskopiasa.

Hiljaisempina hetkinä ehdimme mm. etsiä parasiittien munia McMaster-menetelmällä lantanäytteistä sekä tutustua opiskelijoille tarkoitettuun, hienoon kirurgian harjoitteluluokkaan. Luokka oli tarkoitettu viimeisen (viidennen, Irlannissa eläinlääkärin koulutus kestää 5 vuotta) vuoden opiskelijoille. Siellä oli oppilaita varten kaikki tarpeellinen ompelumateriaaleista anestesia-laitteisiin. Luokka oli vapaassa käytössä, joten mekin lähdimme treenaamaan ompelua aina tilaisuuden tullen.

Päällimmäisenä UCD:n hevosklinikasta jäi mieleen perusteellisuus. Kaikkiin tapauksiin käytettiin valtavasti aikaa, ja niihin paneuduttiin erittäin huolella. Erialaista verrattuna yksityisklinikkaan oli myös se, että potilaita tutkittiin välillä selkeästi tieteen tekemisen näkökulmasta. Esimerkiksi eräs huono-onninen ähkypotilas oli klinikalla koko meidän harjoittelumme ajan. Se ultrattiin lähes joka päivä ja tutkittiin gastrooskoopilla noin viisi kertaa. Kauhistelimme jo mielessämme laskun suuruutta, mutta asiakkaalta veloitettiin loppujen lopuksi vain välttämättömimmät hoidot.

Vaikka päivät olivat melko pitkiä ja päivystystä oli usein, ehdimme myös viettää vapaa-aikaa. Internien kanssa lähdimme tutustumaan Dublinin yöelämään kun päivystysvelvollisuudet oli suoritettu. Klinikkeviiikkojen loputtua vietimme vielä viikon verran lomaa Irlannissa. Halusimme ehdottomasti päästä ratsastamaan, joten suuntasimme Tullamoreen viehättävään bed&breakfast –tilalle. Maaseutuloman jälkeen olikin aika palata takaisin Dubliniin vielä pari päiväksi ja shoppailla matkabudjetti tukevasti miinukselle.

Harjoittelumme aikana saimme sekä pohtia potilastapauksia että lisätä käytännön taitojamme. Kaiken kaikkiaan tietotaitomme parani hurjasti kahden viikon aikana. Uuteen hevoskulttuuriin tutustuminen oli erittäin antoisaa, eikä tämä varmasti jää viimeiseksi opintomatkaksemme.

Teksti ja kuvat: Mona Oivo ja Maija Vesterinen

Schnitzeliä, Sacheria ja Mozartin kuulia: Harjoittelussa Wienissä Itävallassa

Pohdin nelosvuoden aikana, mikä yliopisto Euroopassa täyttäisi kriteerit kielitaidon kehittämisestä, maailman menon näkemisestä, sekä olisi opetukseltaan laadukas. Minulle oli alusta asti selvää, että halusin harjoitteluun muualle kuin Suomeen tai Viroon, kun maailman näkemiseen mahdollisuus tarjotaan. Olin opiskellut lukioaikoina sekä pitkän saksan että englannin, joten kielivaatimukset siltä osin olivat kunnossa, mutta erityisesti saksan perusteet olivat vuosien aikana ruostuneet melkoisesti. Tämän seurauksena saksankieliseen maahan hakeminen tuntui kielitaidon kehittämisen kannalta paremmalta ratkaisulta. Vuosikurssikaverini oli tehnyt oman harjoittelunsa Itävallassa ja kertonut kokemuksiaan Wienissä sijaitsevasta yliopistosta. Lisäksi useampi koulumme opettaja kehui kyseistä paikkaa. Näiden kokemusten ja omien kriteerieni pohjalta harjoittelupaikaksi valikoitui Itävalta ja Wienin Veterinärmedizinische Universität.

Hain harjoitteluun Erasmus-ohjelman kautta. Hakuprosessin alkajaisiksi otin yhteyttä elokuun loppupuolella yliopiston Erasmus-koordinaattoriin ja selvitin häneltä kielivaatimuksia sekä hakupapereiden täyttämiseen liittyvät asiat. Tämän jälkeen otin yhteyttä

koulumme omaan Erasmus-koordinaattoriin ja näiltä kahdelta henkilöltä saaduilla ohjeilla kasasin paperit, täytin lomakkeet ja hankin vaadittavat kielitodistukset. Päätös lopullisesta harjoittelun pituudesta ja hyväksymisestä tuli lokakuun loppupuolella sen jälkeen, kun olin joutunut lähettämään paperit kerran uudelleen niiden hävittyä

bittiavaruuden syövereihin. Sain lopulta viiden kuukauden mittaisen harjoittelusopimuksen yliopistolliselle klinikalle tammikuulta toukokuulle.

Hyväksynnän jälkeen varasin nopeasti lennot ja aloin etsiä asuntoa. Harkitsin sekä asuntoloita, että yksityishenkilöltä vuokraamista, mutta lopulta asunnoksi valikoitui yliopisto-opiskelijoille tarkoitettu asuntola aivan yliopiston vieressä, 20 minuutin metromatkan päässä keskustasta. Sain huoneen kolmen hengen soluasunnosta. Asuntola oli melko uusi, joten esimerkiksi suihku- ja keittiötilat olivat siistit ja tilaa oli riittävästi. Kämppekaverini

olivat kaksi niin ikään ulkomaalaista tyttöä, joiden kanssa jaoimme yhteisen eteisaulan ja kylpyhuoneen. Keittiöt olivat koko kerroksen yhteisiä ja niitä oli kaksi per kerros. Keittiöiden yhteydessä oli myös isompi ruokailutila sohvineen ja telkkareineen. Lisäksi asuntolalla oli kellarissa oma kuntosali ja maksullinen pyykkitupa. Lähin ruokakauppa sijaitsi noin 50 metrin päässä kulman takana ja lähin ostoskeskuskin oli vain 10 minuutin kävelymatkan päässä. Lisäksi asuntolan vierestä meni raitiovaunu ja bussi suoraan lähimmälle metroasemalle. Metrolla liikkuminen oli Wienissä melkein pä paras tapa liikkua, sillä minne päin kaupunkia tahansa pääsi metrolla suhteellisen vaivattomasti.

Harjoittelua tekevänä opiskelijana olin oikeutettu myös opiskelijan julkisen liikenteen korttiin, jolla sain viiden kuukauden aikana kulkea niin paljon kun halusin edulliseen hintaan.

Harjoittelu alkaa

Vaihdoin joka kuukausi yliopiston sisällä klinikkaa. Kaksi ensimmäistä kuukautta menivät suureläinpuolella, joista ensimmäisenä oli vuorossa kuukausi märehitjäklinikkaa ja tämän jälkeen kuukausi hevosten sisätauti-klinikalla. Märehitjien klinikalla hoidettiin lehmien lisäksi

myös lampaita, vuohia sekä laamoja ja alpakoita. Lisäksi klinikalla oli myös toinen harjoittelija ja joukko yliopiston omia opiskelijoita. Opiskelijat tekivät klinikoilla omia kliinisen rotaation jaksojaan. Klinikalle tuotiin vaikeat tapaukset, joita joko farmin oma eläinlääkäri tai paikallinen kunnaneläinlääkäri ei ollut onnistunut hoitamaan, kuten juoksumahan dislokaatio-leikkaukset. Eläimet kuljetettiin klinikalle joko itse, tai yliopistolta oli mahdollista tilata eläinkuljetusauto (Tierretung) eläintä noutamaan. Hieman alkuoletuksestani poiketen, keskityimme yksittäisten eläinten lääkitsemiseen karjaterveydenhuollon sijaan. Peruslääkintä, verinäytteet, lantanäytteiden mikroskopointi, letkutukset ja lehmän kanylointi tulivat tutuksi. Dislokaatio-leikkauksia oli paljon, joten operaatioita pääsi katsomaan aina halutessaan ja myös osallistumaan avustajana.

Opiskelijoiden tehtäviin kuuluivat aamuiset klinikkakerrokset ja kliiniset perustutkimukset, jonka jälkeen he raportoivat lääkäreille löydökset ja kirjasiivat ne ylös potilaiden kortteihin sekä koneelle potilasohjelmaan. Tämän jälkeen he myös suorittivat aamun lääkinnät eläimille. Päivät painottuivat yleensä aamuun, ja iltapäivällä tekemistä oli vähemmän. Toisaalta, jos kuljetusauto toi uusia potilaita useamman juuri iltapäivällä, päivät saattoivat helposti venähtää. Lisäksi meidän oli tehtävä jokaista kuukautta kohden kaksi viikonloppuvuoroa, eli tultava yhdeksi päiväksi viikonlopusta klinikalle. Tällöin mikäli tekemistä ei ollut, piti pitää puhelin auki, mutta sai esimerkiksi mennä omalle kämpälle viikonloppua viettämään. Tammikuun edetessä pidemmälle sain myös ruveta itse ohjeistamaan viikoittain uusia opiskelijoita rutiineihin toisen harjoittelijan kanssa.

Hevosklinikalla

Helmikuun alusta vaihdoin hevosten pariin hevosten sisätautien klinikalle ja sain seurakseni neljä muuta harjoittelijaa, jotka aloittivat samaan aikaan kuin minä. Siinä missä märehitjäklinikalla päätoiminen käyttökieli oli ollut saksa, hevosklinikalla oli paljon eläinlääkäreitä ja opiskelijoita eri puolilta Eurooppaa ja päätoiminen kieli oli englanti,

vaikka kuulemani mukaan esimerkiksi residensseiltä vaadittiin myös hyvää saksankielen taitoa. Myös oma harjoittelijaporukkamme oli varsin kansainvälinen kahden ollessa Serbiasta, yhden Italiasta ja yhden Tšekistä.

Myös hevosklinikalla aamu alkoi potilaiden perustutkimuksella ja statuksen päivytyksellä aamusta eläinlääkäreille. Tämän jälkeen aloitettiin potilaiden aamulääkintä ja toimenpiteet. Harjoittelijan tehtäviin kuului potilaiden lääkitseminen, siirtely paikasta toiseen ja mahdolliset pienet toimenpiteet. Letkutusta ja rektalisointia sain kokeilla valvotusti kertaalleen. Lisäksi saimme seurata tutkimuksia. Tähystyksen käyttö erilaisissa hengitysteiden tutkimuksissa ja BAL-näytteiden otto oli hyvin yleistä ja sitä tehtiin paljon. Erityisesti ähky ja pääntauti hoito-protokollineen tulivat tutuiksi. Harjoittelijoista vastaava eläinlääkäri oli todella mukava ja antoi meille paitsi materiaaleja ja hyviä artikkeleita, myös kotitehtäviä. Saimme myös pienryhmäopetusta. Päivät päättyivät yleensä iltapäivällä tai alkuillasta eläinlääkäreiden vuoronvaihdon jälkeen. Normaalien työpäivien lisäksi kuukauteen sisältyi useampi yö- ja viikonloppupäivystys, jolloin opiskelija oli yliopistolla vaihtoehtoisesti yön ajan tai viikonloppuna 12 tuntia aamusta iltaan.

Pienten parissa

Maaliskuussa suureläimet vaihtuivat pieniin. Aloitin pieneläinjakson anestesian ja tehohoidon klinikalla. Porukka oli hyvin kansainvälistä ja englantia ja saksaa kuuli käytössä yhtä paljon. Suurin osa henkilökunnasta oli eri puolilta Eurooppaa. Minun lisäkseni harjoittelijoita oli jälleen useampi, joten jakauduimme eri lääkäreiden ja hoitajien mukaan ja meillä jokaisella oli vastuuhenkilö, jonka kanssa olimme aina yhden päivän. Aamut alkoivat palaverilla, jossa käytiin läpi päivän potilaat ja leikkausaikataulut sekä jaettiin potilaat henkilökunnan kesken. Suurin yllätys oli, että ensimmäistä kertaa Wienissä oloni aikana hoitajat ja lääkärit työskentelivät käytännössä samoissa tehtävissä ja valvoivat anestesiaa sekä valmistelivat potilaita yhtä lailla. Sitä, oliko myös hoitajilla oikeus päättää lääkkeiden annostuksesta, en saanut selville.

Kampus aamulla

Anestesialla vietetty kuukausi oli yksi harjoitteluni opettavaisimpia. Opiskelijat saivat tehdä paljon ja sain harjoitella kanylointia, intubointia sekä laskea lääkeannoksia ja suunnitella omia anestesia-protokollia. Lisäksi anestesian valvontaa pääsi tekemään melkein kyllästymiseen asti. Anestesiavalvonnan yhteydessä pääsi myös seuraamaan

kiinnostavia operaatioita. Porukka oli todella mukava ja kannustava ja vaikka työilmapiiri oli paikoittain hektinen, viihdyin todella hyvin. Jos päivä oli hiljainen, meille ja yliopiston omille opiskelijoille järjestettiin pienryhmäopetusta esimerkiksi EKG:n tulkitsemisesta. Päivystyksiä ei ollut ja pääsiäispyhien aikaan pääsin myös käymään Suomessa kevään ainoan pidennetyn viikonloppuloman verran, kun yliopisto oli neljä päivää kiinni.

Huhtikuussa siirryin pieneläinten gynekologian ja lisääntymisen klinikalle. Olin valinnut nimenomaan tämän klinikan siinä toivossa, että saisin nähdä mahdollisimman paljon kastratioita ja sterilointeja. Tämä toive myös toteutui. Tiistai ja torstai olivat leikkauspäiviä, jolloin lähinnä sterilointeja ja kastratioita sekä nisäkasvainten poistoja tehtiin useita päivässä. Jokainen opiskelija sai avustaa operaatioissa vähintään kerran tai kahdesti viikon aikana. Lisäksi operaatioita pääsi katsomaan aina halutessaan. Asiakkaina kävi leikkauspotilaiden lisäksi paljon koirapotilaita astutusajankohdan määrittämisessä, sekä ultraäänitutkimuksissa ja keinosiemennykseen liittyvissä toimenpiteissä. Minun lisäkseni klinikalla oli yksi lisääntymisen residenssiä tekevä jo valmistunut eläinlääkäri harjoittelemassa, sekä omat opiskelijat. Iltapäivisin oli käytännön oppitunteja, joissa opiskelijat käyttivät koulun omia koiria gynekologisen tutkimuksen sekä ultraäänen käytön harjoittelussa. Päivystyksiä ei taaskaan ollut, mutta siitä huolimattakin päivät saattoivat hätätapausten (lähinnä keisarinleikkaukset ja pyometra- operaatiot) vuoksi venyä pitkiksi. Päivien rakenne vaihteli suuresti viikonpäivästä riippuen ja leikkauspäivinä oli välillä todella kiireistä. Keskiviikkoisin oli niin sanottu kulkukissapäivä, jolloin mahdollisuuksien mukaan paikallinen eläinsuojeluviranomainen toi klinikalle villiintyneitä, loukuttettuja kissoja. Klinikalla kissat tutkittiin, rokotettiin, sirutettiin sekä leikattiin. Tämän jälkeen kissat vapautettiin takaisin löytöpaikkaansa. Tällöin opiskelijat saivat tehdä käytännössä kaiken leikkaukseen liittyvän itse ja opetella kädestä pitäen, kuinka operaatio kuuluu tehdä.

Harjoittelun viimeinen kuukausi meni pieneläinten sisätautiklinikalla. Jokainen aamu alkoi koko henkilökunnan palaverilla, jossa käytiin läpi sisällä olevat potilaat, niiden taustat ja päivän suunnitelma kyseiselle potilaalle. Tämän jälkeen alkoivat potilaiden lääkinnät ja tutkimukset. Harjoittelijana tehtäviini kuului huolehtia sisällä osastolla olevista potilaista, johon kuului lääkitsemistä, ulkoiluttamista, verinäytteiden ottoa. Sain olla paljon avustamassa sydänultratutkimuksissa. Päivällä oli tilannekatsaus, jossa käytiin läpi potilaiden jatkosuunnitelma ja jo tehdyt toimenpiteet ja iltapäivällä oli vielä yksi palaveri, jossa eläinlääkärit vaihtoivat päivävuoron iltavuoroon. Minun lisäksi klinikalla oli myös toinen harjoittelija omien opiskelijoiden lisäksi. Päivystyksiä oli paljon, yksi ilta per viikko ja yksi 24 tunnin viikonloppuvuoro joka toinen viikko. Erityisesti kuukaudesta mieleen jäivät eristysosaston parvoa sairastavat koiranpennut, sekä sydänmato-positiivisen potilaan verinäyte, jossa kirjaimellisesti uiskenteli sinne kuulumaton loinen.

Matkustelua ja rentoutumista

Vapaa-aika silloin, kun sitä oli, meni suurimmaksi osaksi Wieniä kierrellen. Kävin mm. katsomassa muutamaa museota sekä kulttuurinähtävyyksiä, lemmikkimessuilla sekä akvaario- ja matelijatalo Haus des Meeres:ssä. Yhden kerran kävin teatterissa ja se oli todella hieno kokemus. Osallistuin muutamaa vaihto-opiskelijoille tarkoitettuun tapahtumaan, esimerkiksi ryhmämatkalle Puolan Krakovaan. Tämän lisäksi järjestimme omalla ulkomaalaisten harjoittelijoiden porukallamme pitsa-illoja, sekä kävimme Bratislavassa ja Brnossa. Tämän lisäksi kävin itse viikonloppureissun Budapestissa ja Grazissa. Julkinen liikenne niin Itävallan sisällä kuin naapurimaihin oli yllättävän edullista, eikä kauimmas Budapestiinkään mennyt kuin noin 3,5 tuntia bussilla. Tekemistä siis riitti ja mielenkiintoista menoa olisi halutessaan saanut järjestettyä vaikka jokaiseksi viikonlopuksi. Kävin lisäksi Suomessa pääsiäislomalla ja Tartossa viettämässä vapun, sekä sain itse Suomi-vieraita kertaalleen. Kevät tuli nopeasti ja oli vähintään

kuukauden etuajassa siihen, mihin olin tottunut. Toukokuu oli jo täysin kesää ja lämmintä sekä jopa hellettä riitti. Tällöin lähdimme vaihtopopilaiden porukalla istumaan puistoon tai ulkoilualueelle.

Näkymä tv-tornista

Suurimmaksi osaksi viihdyin Wienissä hyvin, vaikka kaupunki oli ehkä omaan makuuni jopa liian iso ja täynnä ihmisiä. Kokemuksena suurkaupungissa eläminen oli kuitenkin todella mukava. Erityiset kiitokset menivät Wienin loistavalle joukkoliikenteelle, joka teki autottomasta elämästä helppoa. Lisäksi tapasin paljon uusia ihmisiä. Yliopisto oli suuri ja osaaminen todella hyvää, joten voisin ehdottomasti harkita tulevani myös toisen kerran. Erityisesti anestesian ja pieneläinten lisääntymisen klinikat olivat todella positiivisia ja mielenkiintoisia kokemuksia. Kulttuurierot eivät olleet järisyttävän suuria, joten klinikan henkilökunnan kanssa oli helppo kommunikoida ja minua kohdeltiin suurimmaksi osaksi mukavasti. Kaikki olivat todella mielellään neuvomassa, jos kysyin jotain ja vaikka varsinkin alussa kielimuuri oli paikoin liian korkea, kolmen sanan rallienglannilla, tönkkö-saksalla ja elekielellä asiat hoituivat kuntoon. Kaiken kaikkiaan olin siis omaan kevätlukukauteeni tyytyväinen ja opin paljon sekä ammattiin että elämään liittyviä asioita.

Teksti ja kuvat: Roosa Hentunen

Suolinkainen testaa: Hammaslääkärit

Tarton hammaslääkärit on teema, joka nousee esiin netin keskusteluissa säännöllisesti. Kun hammasta kolottaa seuraavan kerran, niin tässäpä muutama vinkki.

Tähe hambakliinikum

Tähe 3." Hammaslääkäri Susi oli vastaanotolla. Ihana positiivinen persoona ja huolellinen työssään. Suosittelen lämpimästi".

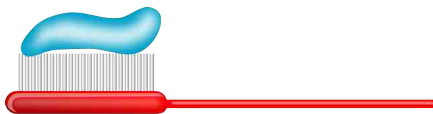
"Ihania ja kilttejä ihmisiä".

TÛn Stomatologia Kliinikum

Raeplats 6 ." Lääkäri oli Kristina Kull (tekee residentuuria). Ihan sairaan mukava, eikä liian kovakouranen. Pelkään hammaslääkäriä ihan kuollakseni, mutta nyt pääsin kammostani edes vähän eroon".

Helberg Hambaravi

Raatusse 61:ssä. Vastaanottoaika tiistai ja torstai. Netistä voi varata ajan. Yhden hammaslääkäriin vastaanotto, jossa asianmukainen varustus. Aloittanut vuonna 2007. ”Kävin aikoinaan hammaslääkäriässä Raatusse 61. Pätevän ja mukavan oloinen hammaslääkäri. Tutki huolellisesti ja porasi helläkätisesti. Purukalusto puhdistettiin soodapesulla, joka maistui pahalta. Hampaista otettiin röntgenkuvat, ja kahta molaaria porattiin. Hampaiden soodapesu, röntgenkuvat ja kahden poskihampaan pieni poraus ilman puudutusta maksoi 110e josta kela korvasi 95e.” Netissä hinnasto joista voi arvioida hinnan.

Kuva: pixabay

Eläinlääkärin työhyvinvointi

Työhyvinvointi on tärkeä asia, joka jää opinnoissa aivan liian vähälle huomiolle. Eläinlääkärin työhön liittyy niin psyykkisiä kuin fyysisiä riskejä. Työhyvinvoinnista esitelmöi ELT, zoonoosiparasitologian dosentti Pikka Jokelainen, joka ohjasi meille workshop-illan. Tehtävänä oli koota työssä jaksamiseen liittyviä ongelmia ja ratkaisuja. Työhyvinvointiin liittyvistä aiheista käsiteltiin tarttuvia tauteja, aggressiivisia potilaita ja henkistä jaksamista. Monissa ammateissa on nollatoleranssi työtapaturmien suhteen. Eläinlääkärit ovat vielä kaukana tavoitteesta.

Myös eläinlääkäri tarvitsee lääkäriä.

Eläinlääkäriliiton kyselyssä vuonna 2012 91 % on toiminut raskaana ollessaan työtehtävissä, vaikka eläinlääkärin on mahdollista hakeutua erityisäitiyspäivärahalle. Toisaalta erityisäitiysrahaa hakeneista 14 %lla oli hakemus hylätty joskus. On arvioitu, että ihmisten sairauksista jopa 61 % on zoonoseja. Esimerkiksi lehmärokko voi tarttua kissalta. Suomessa tärkeimpiä zoonoseja ovat salmonella, listeria, rabies, toxoplasma ja sieni-infektiot. Riski sairastua vaihtelee sen mukaan millainen työ on, ja missä maassa työskentelee. Jos työskentelee

ulkomailla, kannattaa selvittää mitä sairauksia alueella voi olla.

Zoonooseja opiskeltaessa kannattaa myös opetella mitä oireita ne voivat aiheuttaa itselle. Eläinlääkäriliiton kyselyssä oli voimassa oleva tetanusrokotus 88 %:lla vastaajista ja 43 % :lla rabiesrokotus. Tautien torjunnassa on hyvä hygieniä tärkeää. Haavojen puhdistus vedellä ja saippualla pienentää rabieksen riskiä jopa 95 %. Tautien lisäksi ongelmia aiheuttavat aggressiiviset potilaat. Puremien ei pitäisi olla hyväksyttäviä, ja eläinlääkäreiden pitäisi turvautua suojavälineisiin rohkeammin.

Viime aikoina on uutisoitu virkaeläinlääkäreihin kohdistuvista tappouhkauksista. Työnantajan velvollisuuksiin kuuluu huolehtia työturvallisuudesta, mutta tähän mennessä Evira on tyytynyt toteamaan vain tilanteen olevan huolestuttava. Puhuttiin myös eläinlääkäreiden henkisestä hyvinvoinnista ja itsemurhista. Tilastojen mukaan eläinlääkäreillä on suuri itsemurhariski. Australian eläinlääkäriyhdistys on ottanut asian vakavasti ja laatinut ohjeita eläinlääkäreiden mielenterveyden hoitoon. Jäsenille on myös päivystävä puhelin. Todettiin, että asiasta pitäisi puhua enemmän ja kynnyks auttaa tulisi olla matala.

Viimeinen teema oli työn ilo ja imu. Joskus kollegojen kansa keskustelu menee pelkäksi valittamiseksi, vaikka olisi säännöllisesti hyvä muistaa myös hyviä asioita työssä. Tuki ja kannustus auttaa jaksamaan, jolloin selviää myös vastoinkäymisistä. Myös ei-eläinlääkäriystävistä kannattaa pitää kiinni. Illan lopetti Pikan äidin antama neuvo : ”pitäkää huolta itsestänne ja toisistanne”.

Teksti: Minna Latva-Somppi

Kuva: Pixabay

Syksyllä tapahtunutta

Suolten päiväfuksiaisia vietettiin 15.9

Liikuntatoimikunta järjesti 8.10 crossfit-excursion

Kettujuhlat 13.10. Vitosten perinteisesti ykkösille eli ketuille (saksaksi Fuchs) järjestämät laitoksen fuksiaiset.

Eläinlääkärihygienikat vierailulla 21.10

Paintball 16.10

Halloween-sitsit 29.10 yhdessä Tarton suomalaisten lääketieteen opiskelijoiden kanssa

Tampere-majalla maisteltiin oluita 19.11

Kuvat: Minna Latva-Somppi, Iris Wallin, Niko Nurmi,
Martta Väärälä

I loista joulua
&
menestystä vuodelle 2017
toivoo Suolet ry